

idrottsintresserade bonden kunde väl på sin höjd sparka till någon förlupen boll som råkade hamna framför fötterna när man tittade till söndagsövningarna.

Det var kärva tider för den nystartade klubben, ingen ekonomi och husvilla som man var. "Strömtäkta", Lövtäkta" var tänkbara objekt innan man fick löfte om att arrendera "Östbergstäkten" i närheten av Gustav Dahlgrens i Nordsjö. Egentligen var marken opassande i flera avseenden. Dels lutade den i två riktningar och utrustad med ett djupt utfallsdike på mittplan, något man med enad kraft och offervilliga arbetstimmar rättade till, men man var tvungna att låsa i bollen för att få en nära nog hundra procentig uppslutning. Övriga ansåg det föga värt och vände på klacken när det blev tal om arbete, för det föll sig naturligt mer stimulerande att kicka fotboll än att handskas med spade och jordfyllning.

Värre var att platsen ansågs vara ett tillhåll för "skrömt". Ogudaktiga personer, de kallades så de som tagit sig själva av daga och därmed försatt sin rätt att bli begravd i gudfruktig jord, hade fått sin sista vila på stället. Omständigheterna gjorde att kvällspassen inte blev så långa. Vid minsta tecken på skumning blev det manfall, rädsla för berättade spökhistorier.

Många ställde sig tvivlande till ryktena, viss över det osannolika i spökens existens. Efterforskning och "arkeologiska" utgrävningar kom att besanna påståendena om gravplatsen där man påträffade såväl skelettdelar som kranier från gravlagda

personer och det betydde "dödsstöten" för "Östbergstäkten" som fotbollsplan.

Hur som helst fortlevde fotbollen. Vi skrev nu 1930. Vägen och isoleringen var bruten. Utbytet med andra lag utvidgades. Flästa, Vallsta, Hänsätter, Norränge, Lottefors, Simeå och Galven tillhörde de som skulle "slås".

Föreningshuset var nybyggt, NTO levde upp som aldrig tidigare. Det spelades amatörteater, det ordnades utflykter och gökottor på Byberget med tillslutning från både norr och söder. Utomskogen hade blivit drabbad av civilisationen. Laglöst land höll på att tämjäs. Det blev allt sällsyntare att utomsocknes slogs på käften och kördes hem.

NTO:s "Bogårdsmöten" var alltid välbesökta långt in på 30-talet och nog fanns det skäl för nykterhetslogens strävan till ett nyktert leverne. Av någon anledning var dessa "nykterhetsmöten" förenade med sommarens dryckesslag i Bogården, där den mest frekventa varan lär ha varit "hemkokta".

Så var fallet sommaren 1931. Stor fest i missionshuset med säkert 400 personer samlade. Utanför på en sten vid vägkanten sitter två välkända "egnatillverkare". En av mötesdeltagarna finner anledning till att stifta bekantskap med de suspekta männen, kommer efter en stund tillbaka och säger med glimten i ögat: "Det är visst fler än vi som har distriktsmöte".

Det utvidgade idrottsliga utbytet betydde längre resor och ännu mer ansträngd eko-